Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P-615/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vukovaru, po sucu Ivici Grubišiću, u pravnoj stvari tužitelja Jugoslav Holik OIB:71334202021, Vukovar, Olajnica 10, zastupanog po punomoćniku Martina Alagić, protiv tuženika Privredna banka Zagreb - dioničko društvo, OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb zastupanog po punomoćniku Andreja Šeša, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 28. listopada 2026, u prisutnosti punomoćnika stranaka, 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba čl. 9. Ugovora o kreditu broj: 9012153137, zaključen dana 8. prosinca 2006. godine između tužitelja Jugoslav Holik iz Vukovara, Olajnica 10, OIB: 71334202021 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, u dijelu u kojemu je određeno da je prijevremena otplata kredita moguća uz plaćanje naknade u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate kredita, te da ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb - dioničko društvo, OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb da tužitelju Jugoslav Holik OIB:71334202021, Vukovar, Olajnica 10 naknadi trošak postupka u iznosu od 218,75 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 30. listopada 2026. po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 262,50 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj je tužbom od 8. prosinca 2025. zatražio utvrđenje ništetnosti dijela članka 9. Ugovora o kreditu broj 9012153137 od 8. prosinca 2006. kojim mu je nametnuto plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita prema aktima banke važećima na dan otplate. Navodi da je ugovor sastavljen na obrascu tuženika, da o toj odredbi nije bilo pojedinačnog pregovaranja te da je naknada naplaćena. Smatra da takvo ugovaranje, protivno savjesnosti i poštenju, stvara značajnu neravnotežu na njegovu štetu. U ovom postupku nije postavio zahtjev za povrat određenog novčanog iznosa, nego zahtjev za utvrđenje i naknadu parničnih troškova.

2. Tuženik osporava tužbeni zahtjev i predlaže njegovo odbijanje, odnosno odbacivanje tužbe zbog nedostatka pravnog interesa. Prigovara prvotno naznačenom VPS-u od 1.400,00 eura te navodi da naplaćena naknada iznosi 105,84 eura. Poziva se na mogućnost postavljanja kondemnatornog zahtjeva, osporava potrošački status tužitelja, ističe zastaru te tvrdi da je ugovorna odredba jasna, dopuštena i ekonomski

opravdana. Ističe dostupnost općih uvjeta i tarife, troškove prijevremene otplate, slobodu ugovaranja i činjenicu da je tužitelj ugovor prihvatio i potpisao.

3. Tuženik je predložio i spajanje ovog postupka s predmetom P-487/2025, u kojem iste stranke raspravljaju o drugim odredbama istog kreditnog ugovora. U prilog svojim pravnim tvrdnjama poziva se na sudske odluke, zaključke i pravna mišljenja. Konačno je zatražio trošak sastava odgovora na tužbu i zastupanja na dva ročišta, za svaku radnju po 50,00 eura uz PDV, te pristojbu prema odluci suda.

4. Za odluku u ovom predmetu mjerodavna je vrijednost predmeta spora od 105,84 eura. Prvotno naznačena vrijednost od 1.400,00 eura nije osnova obračuna priznatih odvjetničkih troškova. O zahtjevu za isplatu naknade sud ne odlučuje jer takav zahtjev nije postavljen.

5. Sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu te saslušao tužitelja kao stranku. Svaki dokaz ocijenjen je zasebno i u vezi s ostalim dokazima i rezultatima postupka, prema članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP). Navodi stranaka o značenju propisa i sudske prakse razmotreni su kao pravna argumentacija, a ne kao dokaz da su u konkretnom ugovaranju određene informacije doista priopćene tužitelju.

6. Iz ugovora proizlazi da su stranke 8. prosinca 2006. sklopile ugovor broj 9012153137 o kreditu u iznosu od 19.752,60 CHF, s rokom otplate od 84 mjeseca. Članak 9. uređuje prijevremenu otplatu i predviđa naknadu čija se visina određuje aktima banke koji će vrijediti na dan prijevremene otplate. U toj odredbi nisu navedeni iznos ni postotak naknade, gornja granica, način izračuna ili objektivna mjerila prema kojima bi korisnik već pri sklapanju ugovora mogao odrediti financijski teret prijevremenog ispunjenja.

7. Isprava je sastavljena kao standardizirani kreditni ugovor s unaprijed oblikovanim poglavljima i odredbama banke. Individualizirani podaci o korisniku, iznosu, trajanju i osiguranju kredita ne dokazuju sami po sebi da se pregovaralo i o članku 9. Ni iz samoga teksta tog članka ne proizlazi da je rezultat pojedinačnog usuglašavanja između stranaka.

8. Tužitelj je iskazao da je kredit uzeo za kupnju osobnog automobila i da su sredstva u tu svrhu iskorištena. Iz autosalona Viola upućen je u tuženu banku. Opisao je da mu je bankovni službenik kredit u CHF predstavio kao sigurnu opciju, a da pri prvom informativnom razgovoru nije bilo govora o naknadama ni o tome za što se plaćaju. Ne sjeća se točno kada je odlučio platiti preostali iznos kredita, ali se sjeća da nije bila riječ o većoj svoti. Dopušta mogućnost da ga je službenik pri otplati upozorio da mora platiti naknadu, ali navodi da mu nije rečeno o čemu ovisi njezina visina.

9. U nastavku iskaza tužitelj je naveo da se ne sjeća iznosa naknade za prijevremenu otplatu te da je prije dvije do tri godine saznao da je predmetna odredba ništetna. Sud taj posljednji navod razumije kao vrijeme njegova saznanja za mogućnost pravnog osporavanja odredbe, a ne kao dokaz da je ništetnost već prije pravomoćno utvrđena.

10. Iskaz tužitelja sud prihvaća u dijelu o namjeni kredita, okolnostima ugovaranja i izostanku objašnjenja mjerila naknade. Iskaz je u tim dijelovima određen i u skladu s pisanim ugovorom, koji također ne sadrži takva mjerila. Tužitelj ne tvrdi da se nakon gotovo dvadeset godina sjeća svih datuma, iznosa ili izgovorenih riječi. Njegovo otvoreno priznanje granica sjećanja ne čini nepouzdanima dijelove iskaza koji se odnose na način prezentacije kredita i sadržaj primljenih informacija.

11. Sud uzima u obzir da tužitelj ima neposredan interes za ishod spora. Međutim, to samo po sebi nije razlog za odbacivanje njegova iskaza. Bitno je da ga u odlučnom dijelu podupire sadržaj ugovora, dok opće tvrdnje tuženika o uobičajenom poslovanju, dostupnosti tarife i potpisivanju dokumentacije ne dokazuju konkretno objašnjenje mjerila buduće naknade ovom tužitelju.

12. Za zaključak o pojedinačnom nepregovaranju nije odlučna samo tvrdnja tužitelja. Odlučna je povezanost standardiziranog teksta, izostanka ugovorenih individualnih mjerila i pravila o teretu dokazivanja pregovaranja. Iz provedenih dokaza nije utvrđeno da je tužitelj imao stvarnu mogućnost mijenjati sadržaj sporne odredbe. Upoznavanje s unaprijed sastavljenim tekstom, čak i kada je postojalo, nije jednako pregovaranju o njegovu sadržaju.

13. Navod banke da je naplaćena naknada iznosila 105,84 eura, uz tužiteljev opis zatvaranja kredita i naplate naknade, potvrđuje da pitanje nije apstraktno. Točan datum i obračun naplate nisu predmet ove deklaratorne odluke. Sud stoga ne utvrđuje novčanu restitucijsku tražbinu niti njezine kamate i dospijeće.

14. Ugovor je sklopljen 8. prosinca 2006., pa se ocjena njegove poštenosti temelji na Zakonu o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03., dalje: ZZP/03), osobito člancima 81. do 87., te na odredbama Zakona o obveznim odnosima koje su vrijedile pri sklapanju ugovora (Narodne novine broj 35/05., dalje: ZOO). Kasnije odredbe potrošačkog kreditiranja ne primjenjuju se retroaktivno kao samostalna osnova ništetnosti ove ugovorne odredbe.

15. Tužitelj je ugovor sklopio kao fizička osoba radi kupnje osobnog automobila. U provedenim dokazima nema uporišta da je automobil kupljen radi obavljanja njegove djelatnosti ili poslovanja. Njegovo obrazovanje diplomiranog inženjera poljoprivrede ne mijenja privatnu svrhu konkretnog ugovora. Zato tužitelj u ovom pravnom odnosu ima svojstvo potrošača, a banka djeluje u okviru svoje profesionalne djelatnosti.

16. Potrošačka zaštita ne ovisi o tome može li osoba pročitati ugovor, ima li visoku stručnu spremu ili razumije opće značenje kredita. Čak ni eventualno veće osobno znanje ne dokazuje da je konkretna standardna odredba individualno ugovorena ili da su potrošaču predstavljeni parametri koje ugovor ne sadrži. Osporavanje potrošačkog statusa stoga je neosnovano.

17. Članak 81. ZZP-a/03 predviđa kontrolu standardnih, pojedinačno nepregovaranih odredaba koje protivno savjesnosti i poštenju stvaraju značajnu neravnotežu na štetu potrošača. Kod standardnog obrasca trgovac dokazuje svoju tvrdnju o pojedinačnom pregovaranju. Članci 83. do 86. uređuju okolnosti ocjene, jasnoću i tumačenje odredaba, a članak 87. propisuje ništetnost nepoštene odredbe uz mogućnost opstanka ostatka ugovora.

18. Prigovor nedostatka pravnog interesa sud nije prihvatio. Prema članku 187. stavku 2. ZPP-a treba ocijeniti postoji li dopuštena potreba za traženim utvrđenjem. U ovom slučaju riječ je o ugovornoj strani kojoj je odredba nametnula konkretnu novčanu obvezu i kojoj banka i u postupku osporava pravo na utvrđenje njezine nevaljanosti. Presuda uklanja postojeću pravnu nesigurnost o valjanosti osnove naplate između upravo tih stranaka.

19. Sama mogućnost da tužitelj istodobno zahtijeva i povrat plaćenoga ne čini svaku samostalnu tužbu za utvrđenje nedopuštenom. Odredbu članka 187. ZPP-a treba povezati s člankom 327. ZOO-a i konkretnim interesom ugovorne strane. Tužitelj traži konačno razrješenje spora o tome može li ga članak 9. obvezivati. Nije riječ o zahtjevu za pravni savjet niti o utvrđivanju činjenice izdvojene iz pravnog odnosa.

20. Sud je razmotrio tvrdnju da tužitelj nije dokazao uplatu. Međutim, sama banka u odgovoru iznosi točan iznos naplaćene naknade od 105,84 eura, dok tužitelj opisuje prijevremeno zatvaranje kredita i naplatu. Neodređenost njegova sjećanja o iznosu nije isto što i nepostojanje ugovorne obveze ili pravne nesigurnosti. Ni protek ugovorenog trajanja kredita ne uklanja sam po sebi interes za utvrđivanje izvorne nevaljanosti odredbe koja je bila osnova naplate.

21. Postojanje predmeta P-487/2025 između istih stranaka o istom ugovoru ne znači da je riječ o istoj pravnoj stvari. Prema razgraničenju zahtjeva u ovom postupku

traži se utvrđenje ništetnosti dijela članka 9. o naknadi za prijevremenu otplatu. Istovjetnost stranaka i isprave ne zamjenjuje istovjetnost zahtjeva, pa iz tih okolnosti ne proizlazi zapreka za odlučivanje u ovoj parnici.

22. Spajanje parnica radi zajedničkog raspravljanja mjera je upravljanja postupkom iz članka 313. ZPP-a, a nije uvjet dopuštenosti pojedine tužbe. Za odluku o ovom zahtjevu relevantni sadržaj članka 9. i okolnosti njegova ugovaranja utvrđeni su u ovom postupku. Ne postoji potreba odgađati odluku samo zato što se o drugim odredbama istog ugovora vodi zaseban spor. Sama činjenica odvojenog podnošenja tužbi ne dokazuje zlouporabu procesnih prava; eventualno nepotrebni troškovi ocjenjuju se posebno.

23. Neprihvatljivo je shvaćanje da se već iz potpisa na ugovoru može zaključiti da je potrošač pristao na sve njegove odredbe na način koji isključuje sudsku kontrolu. Potpis potvrđuje sklapanje ugovora, ali ne uklanja prisilna pravila o standardnim nepoštenim odredbama. Jednako tako, činjenica da je banka odobrila kredit na zahtjev tužitelja ne dokazuje da je tužitelj mogao utjecati na ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu.

24. U ovom slučaju nepoštenost ne proizlazi samo iz nepostojanja pojedinačnog pregovaranja niti iz same činjenice da je predviđena naknada. Odlučan je sadržaj kojim banka zadržava ovlast odrediti teret naknade svojim aktima važećima u nekom budućem trenutku, bez ugovorno određenih mjerila, ograničenja ili veze s opravdanim posljedicama prijevremene otplate. Potrošač pri sklapanju ugovora takvu obvezu ne može pouzdano izračunati ni predvidjeti.

25. Jezično je razumljivo da korisnik mora platiti neku naknadu ako ranije otplati kredit. Međutim, obavijest o samom postojanju naknade nije jednaka jasnoj obavijesti o njezinu ekonomskom dosegu. Ugovor ne određuje ni fiksnu svotu ni način izračuna, nego upućuje na akte koje donosi banka i koji će vrijediti tek u času izvršenja otplate. Tužitelju, prema prihvaćenom iskazu, nije objašnjeno od čega naknada ovisi.

26. Prigovor iz članka 84. ZZP-a/03 ne sprječava tu ocjenu. Naknada vezana uz eventualnu prijevremenu otplatu dodatna je obveza, a ne sama temeljna činidba davanja i vraćanja kredita. Čak i kada bi je se promatralo kao dio cijene kreditiranja, izuzetak od kontrole ne može se zasnivati samo na tome da je klauzula otisnuta čitljivim slovima. Iz sadržaja ugovora i utvrđenih okolnosti ne proizlazi da je potrošaču na razumljiv način određen budući novčani teret.

27. Općenita izjava u završnim odredbama da je korisnik upoznat s općim uvjetima i aktima banke ne dokazuje stvarno pregovaranje o ovoj odredbi. Čak i pretpostavljena dostupnost tarife pri sklapanju ne odgovara na pitanje po kojim će se pravilima naknada određivati na budući dan prijevremene otplate. Opći uvjeti mogu postati dio ugovora, ali time nisu izuzeti od kontrole poštenosti. Formalna inkorporacija i materijalna dopuštenost dvije su različite pretpostavke.

28. Takva raspodjela ovlasti stvara značajnu neravnotežu. Banka sastavlja ugovor i akte koji određuju naknadu, dok potrošač preuzima obvezu čiji se iznos veže uz buduće određivanje druge ugovorne strane. Ne raspolaže usporedivim pravom utjecaja ni unaprijed ugovorenim ograničenjem financijskog tereta. Pravo na raniji povrat kredita pritom se opterećuje dodatnim izdatkom čija mjerila nisu ugovorena na način koji bi omogućio stvarnu procjenu prije sklapanja ugovora.

29. Neravnoteža je protivna savjesnosti i poštenju jer je banka, kao stručna strana koja oblikuje obrazac, mogla i trebala jasno odrediti mehanizam i granice takve obveze. Nije opravdano očekivati da bi razumno obaviješten potrošač u ravnopravnom pojedinačnom pregovaranju prihvatio neograničeno upućivanje na buduće akte druge strane bez odgovarajućih mjerila. To je ocjena sadržaja i posljedica ugovorne odredbe, a ne utvrđenje subjektivne prijevarne namjere pojedinog bankovnog službenika.

30. Navod da je stvarno naplaćeni iznos razmjerno malen ne mijenja taj zaključak. Poštenost se procjenjuje prema ugovornom ustroju i okolnostima sklapanja, a ne isključivo prema iznosu koji je banka naposljetku odlučila naplatiti. Tužitelj nije dužan dokazati da ga je plaćanje egzistencijalno ugrozilo. Značajna neravnoteža može proizlaziti iz neprihvatljive jednostrane ovlasti, iako konačna naplata nije visoka u odnosu na cijeli kredit.

31. Banka može imati opravdane administrativne izdatke ili druge posljedice prijevremene otplate. No tvrdnja da oni općenito postoje ne dokazuje poštenost upravo ovako sastavljene klauzule. Sud ne zaključuje da banka nikada ne može ugovoriti naknadu, nego da u ovom ugovoru nije dopušteno potrošača vezati uz ovakav neindividualiziran i netransparentan način njezina određivanja. Sud ne smije umjesto nepoštene odredbe sastaviti novu tarifu ili naknadno ugovoriti razuman postotak.

32. Pozivanje na kasniji Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite ne dokazuje da je sporna odredba 2006. sadržavala prisilnim propisom unaprijed određen iznos ili mehanizam. Čak i načelna dopuštenost naknade ne isključuje kontrolu konkretnog načina njezina ugovaranja. Zato se tuženik ne može uspješno pozvati na izuzetak za odredbe koje samo prenose obvezne zakonske norme.

33. Zaključak pod točkom 8. sastanka predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. studenoga 2020., Su IV-308/2020, potvrđuje mogućnost kontrole i utvrđenja ništetnosti odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu o kojoj nije pregovarano. Sud ga ne primjenjuje kao pravilo o automatskoj ništetnosti svake takve naknade, nego odluku temelji na pojedinačno utvrđenim okolnostima ovog ugovora i opisanoj značajnoj neravnoteži.

34. Ni odluka Suda Europske unije C-621/17, na koju se poziva banka, ne uspostavlja opće pravilo da je svaka bankovna naknada valjana. Predmet na koji se banka poziva polazi od ugovorno utvrđenih iznosa, načina izračuna i trenutka plaćanja naknada. Ovdje je odlučan drukčiji problem: izostanak unaprijed utvrđenog mehanizma i prepuštanje iznosa budućim aktima banke. Argument da nije nužno detaljno nabrajati svaku uslugu ne otklanja tu razliku. Domaći ZZP/03 dovoljan je pravni temelj odluke, bez retroaktivne neposredne primjene Direktive 93/13 na ovaj ugovor.

35. Sudske odluke i pravna mišljenja na koja se tuženik poziva razmotreni su u okviru iznesenih pravnih argumenata. Ona ne dokazuju da se o članku 9. s ovim tužiteljem pregovaralo niti da je on dobio konkretna objašnjenja koja ne proizlaze iz ugovora. Zaključak o valjanosti odredbe iz drugog spora, s drukčijim sadržajem ili drukčije utvrđenim okolnostima, ne zamjenjuje ocjenu dokaza u ovoj pravnoj stvari.

36. Prigovor zastare tuženik zasniva ponajprije na pravilima o povratu stečenoga bez osnove, početku tijeka zastare i novčanim posljedicama ništetnosti. Međutim, u ovom postupku nije postavljen restitucijski zahtjev. Prema članku 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se. Zato protek vremena od sklapanja ugovora ili naplate naknade nije osnova za odbijanje ovog deklaratornog zahtjeva.

37. Nije potrebno odlučiti od kada bi tekao zastarni rok moguće novčane tražbine, niti je ova presuda odluka o takvoj tražbini. Pravna mišljenja i starije odluke koje banka navodi o zastari restitucije ne pobijaju nezastarivost prava na isticanje ništetnosti. Ni tužiteljevo saznanje prije dvije do tri godine nije činjenica od koje ovisi osnovanost njegova zahtjeva za samo utvrđenje.

38. Na temelju provedene ocjene sud je zaključio da je članak 9. nepošten u dijelu kojim se naplaćuje naknada prema aktima banke važećima na dan prijevremene otplate. Takav je dio odredbe ništetan prema članku 87. stavku 1. ZZP-a/03 u vezi s člankom 322. ZOO-a. Ništetnost djeluje od sklapanja ugovora; presudom se ona utvrđuje, a ne ustanovljuje tek za budućnost.

P-615/2025-8

39. Za uklanjanje utvrđene nepoštenosti nije potrebno proglasiti ništetnim cijeli članak 9. niti sam ugovor. Mogućnost prijevremenog vraćanja kredita sadržajno je odvojiva od nepošteno ugovorene naknade. Ugovor može opstati bez spornog dijela, u skladu s člankom 87. stavkom 2. ZZP-a/03 i člankom 324. ZOO-a. Zato je u granicama postavljenog zahtjeva odlučeno kao u točki I. izreke.

40. O troškovima je odlučeno prema članku 154. stavku 1., članku 155. i članku 164. ZPP-a. Tužitelj je uspio s glavnim zahtjevom pa mu pripadaju potrebni i određeno zatraženi troškovi. Obračun nagrade zasniva se na VPS-u od 105,84 eura i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23.).

Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura, ročište 11.9.2026. iznos od 50,00 eura, ročište 28.10.2026. iznos od 50,00 eura i ročište za objavu presude iznos od 25,00 eura, ukupno 175,00 eura PDV 43,75 eura, ukupno 218,75 eura.

Tužitelju ne pripada trošak sudske pristojbe jer nije obveznik po Zakonu o sudskim pristojbama.

Na dosuđene troškove priznate su zatražene zatezne kamate od donošenja presude prema članku 151. stavku 3. ZPP-a u vezi s člankom 29. ZOO-a.

Prema članku 4. točki 2. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje tek po pravomoćnom završetku postupka, razmjerno uspjehu stranaka. Ako se tužbeni zahtjev u cijelosti usvaja, tu pristojbu snosi banka.
U pogledu pristojbi za tužbu i presudu s obzirom da je tužitelj temeljem čl. 11. st. 1. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama oslobođen od plaćanja sudske pristojbe u ovakvom sporu, banka plaća u korist državnog proračuna, nakon pravomoćnog završetka postupka, razmjerno tužiteljevu uspjehu, na temelju članka 13. stavaka 1. i 2. Zakona. To nije iznos koji se dosuđuje tužitelju kao parnični trošak.
Dakle, ako tužitelj u cijelosti uspije i ima navedeno oslobođenje, banka snosi pristojbu za odgovor na tužbu te pristojbe za tužbu i prvostupanjsku presudu i nijednu od njih ne treba dosuditi banci na teret tužitelja.

Stoga se odbija tuženik sa zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 262,50 eura.

U Vukovaru, 30. lis

IVICA GRUBIŠIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T12:33:01 (UTC:2026-10-30T11:33:01Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: d5786a6a-be10-47ce-8da5-61ea3f3a2cd3
Općinski sud u Vukovaru

P-615/2025-8

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Martina Alagić
2. Tuženiku po punomoćniku odvjetniku Andrea Šeša

Broj zapisa: **9-3088f-7226a**

Kontrolni broj: **05f51-6145e-b3c96**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.